

TÌNH HÌNH TỔNG QUÁT CỦA CAO ĐÀI GIÁO TỪ 1945 ĐẾN NAY TẠI TRONG NƯỚC CŨNG NHƯ HẢI NGOẠI

Bài của Đồng Tân

Nhân dịp thay đổi theo địa chỉ rộng rãi hơn cho cái website www.caodai.org.au mới vốn đã khai sinh từ tháng 7 -1999 rồi theo địa chỉ cũ vietonline mà ngót 7000 người đã xem đến thiết tưởng cũng nên cho biết về bối cảnh và vị trí sinh hoạt của Cao Đài giáo bắt đầu trải qua bao trạng huống đầy tang tóc thảm thương mà người tín hữu Cao Đài không sao khỏi thao thức cho tiền đồ khai giáo đang trắc trở chi ly trước bao tệ nạn áp bức khắt khe dồn dập mà không biết tỏ bày cùng ai nếu chẳng để mà suy gẫm cho thân phận nổi trôi của mình khắp nơi trên mặt đất này.

Trên bước đường phiêu bạt của anh em tín hữu Cao Đài giáo chúng tôi dù nơi xứ lạ quê người nhưng tinh thần cũng như tư tưởng không giây phút nào không nghĩ đến quê nhà, nhất trong thời kỳ pháp nạn từ 1940 đến nay. Nhưng muốn cho đầy đủ vấn đề, xin trình bày theo hai quan điểm: 1 của một Việt kiều về thăm quê và 2 của một di dân thường trú tại ngoại quốc.

1- theo quan điểm của một Việt kiều về thăm quê đầu năm 2003:

Cái quá khứ bị tù đầy thời Pháp thuộc (1940-1945) với cảnh chùa bế thất niềm đã diễn ra khắp các ngã đường Nam Trung Bắc để chấm dứt vào tháng ba 1945 đã cho chúng tôi cảm thấy cô độc trên trường đời chính trị mà những người cùng cảnh ngộ không ai khác hơn là những nhà trí thức quốc gia đương thời trong khi các thành phần tôn giáo đang chia sẻ với chính quyền những quyền lợi an bình không như chúng tôi với tư cách một tôn giáo mới đang riêng chịu mọi khổ đau ngặt nghèo..!

Cho đến đầu tháng 7-1945, khi nền độc lập nước nhà đang bị trò đảng phái thao túng mà cả nhồi da xáo thịt đã bày ra trên toàn lãnh thổ mà cái phong trào cộng sản chưa lộ mòi mệnh danh là cách mạng tháng 8-1945 dùng những thủ đoạn bạo lực hận thù học đòi theo ý thức hệ tam vô ngoại bang đã giày xéo đất nước của Ông Bà Tổ Tiên giống nòi Hồng Lạc- lẽ cố nhiên, những người dù trước đây đã vào tù ra khám hay bị dày ải như các bậc Huống đạo chúng tôi- thì cũng chỉ là những tên bán nước việt gian mà tự họ lại đổ tội cho kẻ khác đã đang tâm thăm sát hàng triệu đồng bào với cảnh nhồi da xáo thịt như bày hổ lang kia chỉ vì nạn cuồng tín chủ nghĩa thú cầm đã lừa gạt đám dân đen thì cũng chỉ chúng tôi phải chịu bao nỗi đắng cay trước cảnh đầy đọa thú cầm mà không một tôn giáo nào dám ra tay cứu giúp nếu đã chẳng có sự đồng tình với bọn hình người dạ thú ấy mà còn tự hào mình là liên minh với họ nữa. Nhiều bằng chứng cho thấy các tôn giáo đã dính líu với phong trào ngoại lai này như tự cho mình cùng một tư tưởng không tin có Thương Đế hoặc cụ thể hơn là vụ thăm sát hàng vạn tín đồ Cao Đài tại Quảng Ngãi tháng 8 năm 1945 thì sau đó đã có một cha đạo tháp tùng theo phái đoàn chính phủ đương thời đến gọi là ủy lạo tình trạng đẫm máu kể trên. Nếu các bạn không tin thì cứ tìm xem những tờ báo tôn giáo thời ấy sẽ rõ sự thật như thế đó..!

Chúng tôi vốn là con nhà đạo dòng, biết và tin theo Cao Đài giáo từ cha ông nghĩa là từ thập niên 1920 đến nay nên mọi biến cố xã hội đều được biết rõ nỗi niềm đơn độc chịu đựng mọi khảo thí của trường đời từ bấy lâu nay- bởi chúng tôi tin đó là những nghiệp báo mà kẻ làm ác tự họ phải gánh lấy hậu quả mà ra - nên dù đã biết ai thật là bạn ai là người dung như thế, nhưng vẫn âm thầm chịu đựng không thể nói lên nỗi căm hận của mình chỉ vì người tu không thể như ai kia phàm phu tục tử được..

Mãi đến sau ngày 30 tháng tư den 1975 mà cái quân đội việt gian kia đã theo gót bon cường quyền vào chiếm miền Nam để tự xưng là anh hùng vô địch khi vết nhơ mải quốc cầu vinh không bao giờ rửa sạch được khi họ đang là loại việt gian thứ thiệt đang liên kết hế t Nga tới Tầu, hết Nhật tới Mỹ để thực hiện vai tuồng xin ăn cà với kẻ thù mà vẫn ba hoa người dân miền Nam trước đây đã được viện trợ là việt gian tay sai đế quốc..!

Thế cho nên, từ đó đến nay, xã hội Việt Nam đã bị phân hóa mà các phong trào tôn giáo trước đây đã cận kề liên kết bên họ nay đã có sự nứt rạn vì bất đồng chính kiến hay vì mất lợi quyền khi một số nhà sư cũng như cha cố đã bị họ bắt bớ giam cầm mà một số người đã lên tiếng gọi là tù nhân lương tâm kia khi họ đã đánh mất một quá khứ thân thiện đã qua mà người tín hữu Cao Đài trước sau đã không hề như họ khi chỉ biết phụng sự đạo giáo cũng như truyền thống dân tộc cùng một giá trị tôn kính như nhau,

Lẽ cố nhiên, người cộng sản từ trước đã biết người Cao Đài giàu lòng yêu nước cũng như mến đạo qua các vụ thẩm sát và sự đọa đày nơi núi rừng mà họ đã bày ra cho các nhà Hướng đạo Cao Đài miền Trung thời gian 1949-1954 nên họ không dám khinh thường nền tôn giáo mới này mà dù trong thời gian chiến tranh bọn họ cũng đã có thái độ dè dặt như thế. Cho nên, phóng viên Itarr Tass- ông Sergei Blagov- của Liên Xô từ 1980 đã được phái đến Việt Nam với nhiệm vụ về đầu khí ban đầu sau được điều làm xả trưởng Thông tấn xã này bên cạnh chính phủ việt cộng đã được đặc trách về Cao Đài giáo đã thắc mắc về thái độ của chính phủ việt cộng mà cho tôi biết rằng khi còn chiến tranh thì nhà nước này muốn thống nhất đạo Cao Đài, nhưng khi hết chiến tranh thì lại không muốn như thế nữa cho đến nay đầu thập niên 1990 lại muốn thống nhất đạo Cao Đài, như vậy là tại sao? Ông ta đã từ Hà Nội vào Sài Gòn tìm gặp tôi tại tư gia và đã đề ra câu hỏi ấy trong số 76 câu hỏi về CĐG cần cho luận án tiến sĩ của ông tại đại học Moscova mà ông đã đánh máy vì ngại tôi có thể sẽ bị sự cố nên chỉ hỏi miệng mà thôi. Tôi liền đáp lại: " Ông là nhà chính trị mà điều ông thắc mắc nằm trong trò chính trị mà ông không biết thì dỡ qua. Riêng tôi không thích chính trị vì nó là trò đời không đáng để tai làm gì nhưng mọi điều gì nhà nước này đã làm cho tôn giáo chúng tôi tôi đều biết. Cho nên, khi buộc phải chống Pháp - dù quân Pháp do Hồ chí Minh rước về qua các cuộc hội nghị những năm 1945-1946 với mục đích tạo nên lợi thế chống các lực lượng quốc gia theo kiểu Lenin dùng quân Đức tháng 10 1917 tại Nga- việt cộng đã tạo ra cái lực lượng Cao Đài Duy Nhất năm 1946 trong chiến khu Nam bộ mặc dù đó chỉ là do một thiếu số tín hữu phái Minh Chơn Đạo do Cao triều Phát và Phạm hồng Tiên tạo nên tại đây chỉ có danh

mà vô thực - để tự nhận là bên họ có lực lượng Cao Đài khi lực lượng này là hậu thân của Đạo Quân Áo Trắng của lãnh tụ Cao triều Phát thành hình từ 1946 để tự bảo vệ trước nạn tàn sát tín hữu CĐ của Việt Minh thời ấy. Nhưng đến 4-1975, cộng sản đã theo chân ngoại bang lấn chiếm miền Nam thì họ lại không cần cái danh hiệu Cao Đài thống nhất bên cạnh họ để chứng tỏ họ là anh hùng duy nhất *đánh cho Mỹ cút, đánh cho ngụy nhào* nên đã ra lệnh cô lập cấm các hoạt động của tôn giáo Cao Đài không cho các Hương đạo đến hành đạo các nơi không phải là sinh quán của mình và đóng cửa các Thánh Thất. Lẽ cố nhiên cấm mọi thuyết giảng và mọi cơ chế phải do nhà nước lãnh đạo. Nhưng mọi ngăn cấm kia đều không có hiệu lực khi mà người tín đồ càng bị áp bức bao nhiêu càng cố công tu học bấy nhiêu. Thời gian từ 1975 đến cuối thập niên 1980, nhà nước đã bắt lực trước tinh thần cầu đạo của tín đồ Cao Đài giáo nên đã nảy ra một âm mưu khác là cần nắm đầu để trị buộc các chi phái phải có pháp nhân mới hành đạo được. Thế là họ muốn bắt đầu từ phái Bến Tre là phái có nhiều thanh niên tham gia kháng chiến ban đầu với tinh thần yêu nước và thành cán bộ cộng sản, nhưng các thanh niên này lại chống đối nhà nước và chia hai phe, một phe theo nhà nước một phe chống lại nên họ không thể làm gì hơn là chuyển qua phái Tiên Thiên mà đại hội Vạn linh năm 1993 với mục đích ban Hiến chương, một văn bản pháp lý trong đó điều thứ 5 là *Hội Thánh Tiên Thiên xin tuân hành pháp luật nhà nước xã hội chủ nghĩa*. Nội chỉ một câu như thế cũng đủ ghép các vi phạm tôn giáo vào luật hình sự khi cần khống chế các tín đồ Tiên Thiên. Hậu quả của hành động này là có một đại diện ban tôn giáo trung ương Hà Nội trong dịp này có gặp tôi và xin cho biết cảm tưởng, tôi không ngần ngại trả lời: Công việc thống nhất đạo Cao Đài mà nhà nước đang làm đây theo tôi là rất khó vì hai lẽ: nếu thuận theo Thiên ý - vì sự phân chia chi phái đã được tiên tri từ 1926 - nên sẽ dễ như trở bàn tay, còn trái lại mà có mục đích gì khác thì dù nhà nước có thiên binh vạn tướng cũng không làm được. Lý do rất đơn giản là trong sự thành hình các chi phái có nhưng uẩn khúc mà người phàm không thể biết được nên công việc nhà nước làm đây có khác gì chữa bệnh ngoài da rờ rẫm khi căn bệnh trong lục phủ ngũ tạng không làm sao biết được. Thế nên, sau đại hội, có đại diện Hội Thánh Tiên Thiên tìm đến hỏi tôi: Nhà nước ban hiến chương như vậy rồi mình phải làm sao đây? Tôi cũng không do dự: Thì mình là người đạo với tình huynh đệ linh sơn có sẵn, hễ nhà nước có lệnh gì hợp đạo nghĩa thì làm còn trái lại thì không nghe theo, chứ có gì đâu!"

Và sau đó, theo kiểu mẫu sẵn, họ tiếp tục ban hiến chương cho các chi phái khác và tuyên bố thống nhất đạo Cao Đài bên cạnh nhà nước xã hội chủ nghĩa một cách phàm phu và ngu dốt nếu không muốn nói đó là thủ đoạn của bọn độc tài mê hoặc tín đồ. Với mục tiêu đó, họ tạo ra hai lớp tín đồ:

- một lớp bị họ giật giây bằng cách ban cho những quyền lợi riêng tư để nghe theo họ mặc dù các người ấy trước đã là nạn nhân của họ
- một lớp không nghe theo họ thì bị họ dùng đủ cách đàn áp hoặc thủ tiêu trong bí mật vốn là những âm mưu quen thuộc của bọn hình người dạ quỷ theo cái tà thuyết 'giết làm hơn bỏ sót' của bọn cán bộ cộng sản

Hiện nay hiện tượng này rõ nhất là phái Bến Tre hiện chỉ còn nhóm nghe theo cộng sản còn nhóm chống đối thì bị hao mòn dần, nếu không từ già các Thánh sở mà về tu tại gia. Riêng các chi phái khác thì cũng vậy, chỉ bọn vâng dạ nhà nước - dù thật hay giả - là có đi lại và đến các Thánh Thất mà thôi, còn những thành phần bất mãn thì lo tu tại gia.

Điển hình các nơi như sau:

Tòa Thánh Tây Ninh sau tháng tư 1975 đã bị tịch thu các công sự chung quanh Đền Thánh dùng làm nơi cư ngụ của cán bộ nhà nước. Họ biến nơi đây thành một cảnh trí du lịch với mớ lều mua bán thực phẩm cho du khách. Mọi sinh hoạt tại đây đều do cán bộ với thu nhập do họ quản lý kể cả việc chụp hình cũng không cho du khách thực hiện. Sự kiện này đã gây một âm hưởng bất hảo cho nhà nước nên sau đó trước áp lực quốc tế, họ đã trả các công sự lại cho đạo và mọi sinh hoạt dần dần được trao trả kể từ đầu thập niên 1990 khi nhà nước đã trao quyền quản lý Thánh địa này cho một ban Chương quản - cũng theo từ ngữ mà trước đó ông giáo chủ Pc Tắc đã dùng nhưng đa năng đa hiệu hơn ban đầu gồm 15 người, rồi tăng lên 36 người cho đến nay con số này tăng lên 72 người. Trên hết là một chức sắc cũ là giáo sư Tám, các cấp thừa hành phần lớn là người do nhà nước tuyển chọn qua một cuộc bầu cử theo hồ sơ lý lịch do nhà nước giựt dây.

Cũng theo mưu tà chúc quỷ đó mà tất cả các công sự còn lại đều do nhà nước thành hình, t hậm chí các hồ sơ lý lịch các hàng giáo phẩm đã có trước cũng phải nộp cho nhà nước điều tra mới hợp lệ. Những tay sai đắc lực này được biết nhất là Nguyễn Hậu ở Hội Thánh Trun g kỳ trên danh nghĩa nhưng thực tế chỉ còn hoạt động trong phạm vi Quảng Nam. Cũng như Ngô tâm Đạo thuộc Minh Chơn Đạo tại Bạc Liêu, khi phát biểu trong kỳ đại hội tại Tiên Thiên năm 1993 đã tuyên bố một câu xanh rờn: ' Chúng ta là tín đồ Cao Đài, chúng ta phải tuân theo tư tưởng cụ Hồ...' Không biết khi nói thế ông ta có ẩn ý gì không ch ứ nếu làm như thế thì có khác gì muốn người tín đồ phải tôn thờ bạo lực của chủ nghĩa Mác Lê chính trị ngoại lai xâm lược thì còn gì cái đạo?!

Nói rõ hơn, không một người tín đồ Cao Đài nào trong nước mà dám đao to búa lớn mà không là những tên giáo gian, chẳng hạn như năm 2002, sau khi dự phiên họp của quốc hội cộng sản, tên giáo gian chương quản Tây Ninh đã đi tham quan các cơ sở đạo tại Hà Nội đã lớn tiếng: *' theo đạo Cao Đài thì phải theo Tây Ninh mới là chánh đạo'* khi mà nơi đây đã vâng dạ tôn thờ giáo chủ Phạm công Tắc từ lâu thì chỉ còn là phàm giáo mà thôi nếu ông ấy biết học đạo theo Thánh ngôn ban đầu 1921-1927.

Cũng như nhân dịp tết Quý Mùi, tháng 2-2003, có 9 chi phái Cao Đài được triệu về Hà Nội thì ông Tám không đi chung với phái đoàn và các phái kia tụ hội tại Thánh Thất Hà Nội vốn là một Thánh Thất thuộc phái Bến Tre. Và khi đối diện với nhà nước tại đây, các đ ại diện đã không phát biểu gì ngoài lời của Nguyễn Hậu: *' Nhà nước đã nói rộng quyền hạn của chúng tôi xin cảm ơn và yêu cầu nhà nước mở rộng thêm nữa'* Thật là một lời van xin của trẻ nít khi đòi sữa mẹ không bằng!

Ấy thế, nhà nước cộng sản đã biến dân tộc mình thành những con cừ non như thế vẫn chưa đủ. Họ còn muốn trung thành với cái ý thức hệ tam vô duy vật kia đến bao giờ mới chấm dứt khi mà họ hết làm tôi mọi cho 'Nga sô hùng cường' rồi tiếp tục làm nô lệ dâng đất cho lân bang trong mối giao hảo huynh đệ môi hở răng lạnh với ' Trung quốc vĩ đại' khi ,mà cái tội buôn dân bán nước để vinh thân phì gia như bọn cán bộ việt cộng ngày nay khi mà các con ông cháu cha bọn cộng sản đang hưởng thụ trong hoàn cảnh nạn đói khổ lan tràn mà bọn cán bộ thì nhớn như bóc lột đủ cách đủ trò nên tôi phải gọi nước việt cộng mới đúng với cái ngoa ngữ được áp đặt trong dân chúng: *Yêu nước tức là yêu chủ nghĩa xã hội*' mà cộng sản ngu dân đã bày ra. Thậm chí có học mà ngu dốt đi tôn thờ một chủ nghĩa đã bị người Tây phương bỏ vào sọt rác là cái xã hội thú cầm kia mà tên đại tướng Võ nguyên Giáp trong dịp tết Quý Mùi đã tuyên bố trong kỷđại hội cựu quân nhân cộng sản tại Hà Nội :' *Chúng ta phải luôn luôn tuân thủ theo chủ nghĩa Mác Lê và tư tưởng Hồ chí Minh ...*' như thế, ông này muốn nhận chìm dân tộc VN xuống hố sâu địa ngục nơi mà Lenin, Mao trạch Đông cùng đồng chí Hồ chí Minh khi xuống đó liền bị hàng trăm triệu oan hồn níu kéo họ đòi đền mạng, nhưng mà bọn vô thần nào hay biết gì đâu mà nói chứ nhỉ!

Nhưng có một hiểm họa còn hơn thời thực dân phong kiến là trò tôn giáo vận của nhà nước cộng sản. Một mặt họ chối tội bằng cách giao cho mặt trận tổ quốc mọi thừa kiện về pháp lý như vụ đài kỷ niệm tại Phú quốc kỷ niệm nơi đức Ngô minh Chiêu thấy Thiên Nhân vốn đã được xây dựng từ 1971 với tám bia cẩm thạch có khắc hai hai loại Việt và Anh ngữ do giáo sư tiến sĩ Jeremy Davidson dịch thì đến năm 1980 đã bị bọn mặt trận phá hủy thành miếng đất hoang, Năm 1994, đạo hữu sở tại đưa đơn xin trùng tu thì mặt trận tuyên bố là sau khi thống nhất đạo rồi mới xét chuyện này. Như vậy với nhà nước đương thời là mọi việc sẽ xử lý sau khi nắm trọn đầu cả giáo dân Cao Đài nghĩa là có tạo nên một bọn giáo gian nhẹ dạ thì mới rõ ý đồ của nhà nước chứ gì?

Nhưng cho đến nay không biết nhà nước đã làm tới đâu mà sự xuất hiện các tác phẩm văn hóa trong nước hiện đã lộ mờ những tác phẩm của bọn giáo gian không ít. Ngoài những văn kiện lẽ tẻ không đáng kể có hai cuốn :

- một của Tây Ninh là cuốn tự điển của soạn giả Đức Nguyên (nghe đâu tục danh là Nguyễn văn Học) trong đó đề cao giáo chủ Phạm công Tắc với những huyền thoại tự ông đặt ra làm mất giá trị khoa học tâm linh của nền Đại Đạo với ngôi Giáo Chủ là Đức Thượng Đế Cao Đài mà lời Thánh ngôn đã cho biết vào thời Hạ nguon này không còn thích nghi giáo chủ là phạm nhân như cựu giáo trước nữa. Cái nghĩa tiên quyết đã không đúng đắn như thế thì các định nghĩa khác chỉ học đòi theo dư luận thì có đúng với tinh thần cầu học vô tư của người tín đồ không khi nó có thể tạo nên những canh cải có lợi thế cho TN dưới chế độ phỉnh gạt của cộng sản.
- cuốn hai là cuốn Đêm Trắng Của Đức Giáo Tông của tác giả Trầm Hương nói về cuộc đời trần trở của ông Nguyễn ngọc Tương trước tại nạn của hai con trai là Nguyễn ngọc Bích và Nguyễn ngọc Nhựt trong thời chiến tranh. Ngoài bìa có đề chữ tiểu thuyết cho

biết truyện kể không phải có thật. Nhưng khi xem thấy các hình ảnh trưng bày, người đọc có cảm tưởng đây là cuốn truyện ký có lời tán thưởng của Võ văn Kiệt vì Nguyễn ngọc Nhựt đã mê say gương ái quốc của bác Hồ khi đến hội đàm tại Pháp năm 1946 mà bỏ cả cô vợ đầm và mọi vinh hoa phú quý mà chịu đấn thân về nước phục vụ cụ Hồ nhà ta. Như vậy thì chỉ là chuyện tiểu thuyết nhưng với lời giới thiệu của nhà văn cựu thủ tướng kia thì phải xem như là chuyện có thật. Thế mới cao kỳ cho làng văn nghệ ba que mà bọn việt gian kia đã làm tưởng người đạo nào cũng nghe theo họ. Bằng chứng là vào thập niên 1950, khi đang hành nghề dạy học tại Sài gòn, chủ nhật hằng tuần tôi có dùng xe vespa đến Thánh Thất An Hội Bến Tre và có tiếp xúc với các chức sắc như Hiến Thế Trần chí Thành và người nhà cụ Tương như anh Nguyễn ngọc Kỳ và chị Nguyễn thị Nguyệt một cách thân mật. Nhưng tôi không hề thấy họ có cảm tình với cộng sản, chỉ có vài thanh niên ở xa mới đã là cán bộ nhưng ít khi về đây. Tôi cũng chẳng nghe ai nói gì về ông Bích hay ông Nhựt ngoài trường hợp ông Bích bị bệnh nặng về chết tại Thủ Đức mà khi đưa tang tôi có làm câu đối phúng điếu nghe đầu bà vợ ông vốn là nữ bác sĩ đầu tiên ở Pháp đã đem về treo nơi bàn thờ để lưu niệm.

Kể ra, thì các sách loại này trong nước, không tôn giáo nào không có khi sự hiện hữu các loại giáo hội quốc doanh sẽ gây một dư luận là nhà nước ưu đãi tôn giáo nọ tôn giáo kia nên có người tin theo thì nhà nước biết là dùng được của họ còn không tin theo thì họ sẵn có biện pháp khỏi cần điều tra. Thì cái trò công an mật vụ cũng như gài cán bộ làm giáo gian lừa gạt mọi người là thủ đoạn sẵn có của cộng sản xưa nay đã đem họ tới đâu rồi thì người an sẽ cho biết kia mà.

Với tư cách một việt kiều, trước tình trạng xe cộ chạy tứ tung bất chấp luật lệ, theo kiểu luật rừng của cái xã hội ngu dân việt cộng đang phô bày hai sắc thái như họ đã chế nhạo xã hội miền Nam ngày họ mới xâm chiếm là một sự phồn vinh giả tạo không ra gì cũng như các trường học lấy học phí là trò tư bản thì mọi canh cải của cái xã hội hiện nay lại còn đã man ngu muội hơn bao giờ hết. Nạn bằng cấp giả, thi giùm, nạn học phí đủ hàng đũa cở, lại thêm nạn bán nước chưa đủ còn nạn buôn dân làm nô lệ ngoại bang dưới những hình thức hợp đồng công nhân, cưới gả đủ loại, thằng dân đen phải di lượm mốt các bao giấy, buôn tảo bán tần ngày đêm trong khi một lớp tư bản đồ đã tiêu tiền như rác mà các tội phạm bắt được đã thuộc loại con cháu bọn quyền uy trong nước. Như thế thì thử hỏi cộng sản đến ngày nào mới theo đúng gót tự hoại theo kiểu quan thầy Nga sô kia hay thời vận đang chờ sự nổi gót trước của quan thầy Trung cộng và tất nhiên lúc đó sẽ đến lượt lũ tôi tớ việt cộng đên tội phản quốc thì mới đúng với câu sấm Trạng Trình :

":Bao giờ đá nổi lông chim.

Đồng khô hồ cạn, búa liềm ra tro!" đây?

Trên lập trường của một công dân đất Việt,- cũng là một tín hữu Cao Đài chả lẽ mãi cảm miệt trước cảnh suy vong của dân tộc cùng lúc nền đạo bị chinh nghiêng, ngã mà thương hại cho những kẻ coi trời như vung, nhưng càng thương hại hơn khi một nhóm người nghịch mạng dám canh cải thành phạm giáo một tôn giáo do Đấng Tạo Hóa ban

hành tại nước Việt Nam là Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ hay Cao Đài giáo hiện nay.

Vấn tất đạo tình như thế để thanh minh cái tâm trạng ' quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách' bởi chả lẽ cứ chịu tai diếc mắt ngơ trước thảm họa giống nòi mà đành tự chôn vùi mình mãi vậy sao?! Nhưng có nói ra cũng chả mấy người nghe vì ai cũng có nỗi khổ tâm riêng mà chỉ có Trời mới biết...

2- theo quan điểm của một di dân từ 1995:

Khi tôi đặt chân lên đất Úc để đoàn tụ cùng các con, tiếp xúc bầu không khí tự do dân chủ của một hải đảo gồm một liên bang cai quản 6 tiểu bang cùng lãnh thổ trong một tinh thần hài hòa, san sẻ đồng đều cuộc sống cho nhau, không có nạn người bóc lột người, không có người quá giàu cũng không có người phải vất vả đầu đường cuối phố nếu không có kẻ phạm tội vì tệ nạn cờ bạc hay ma túy. Tôi hoàn toàn cảm thấy thoải mái với cảm tưởng như mình đã sống trên một thế giới thơ mộng đâu đâu nếu chẳng phải là cõi địa đàng x a xôi nào mà cái thế giới tôi vừa ra đi như nhắc tôi cái cảnh tối tăm u uất nào...

Tuy nhiên, khi va chạm vào thực tế với cái quá khứ diệu vợi của nếp sống tinh thần mà nền tôn giáo mới đã tôi luyện cho tôi thành con người cho đến nay đã qua 7 thập niên, tôi lại muốn trở về dù tự biết mình đang cảnh gò bó, bị canh chừng như kẻ tội phạm vì tôi đã không chịu cúi lòn theo cái xã hội không còn tình người mà chỉ biết có phe đảng khi đang là những manh tâm thú vật đáng ghê sợ.

Nhưng khốn thay, những con người đồng tín ngưỡng với tôi lại không cùng một chí hướng mà lại mắc bệnh cuồng tín, chỉ biết có lãnh tụ tư phương mình bởi tính cao ngạo sẵn có đã không đủ tư cách làm đại diện cho một mối đạo đầy khoan dung cao cả mà Đấng Tạo Hóa hay Đấng Cao Đài đã ban cho tử thừa ban sơ (1921-1927).

Trước nạn xâm lăng của quân Việt cộng tháng 4-1975 đề biển miền Nam chịu lệ thuộc vào cộng sản miền Bắc để xem như bị Bắc thuộc, người dân miền Nam đành ngậm đắng nuốt cay, không có một nước nào ra tay cứu giúp mà cứ đua nhau trợ cấp đủ thứ để nuôi bọn tư bản đồ kia mà cứ tự xưng mình là dân chủ nhân quyền thuộc hạng nhất nhì thế giới, thậm chí có những kẻ thù đã từng bị cộng sản chửi bới thậm tệ, đến nay lại tỏ ra khoan dung đại độ che đậy tội ác của mình để mưu sự lợi quyền với cộng sản. Thật thế giới ngày nay là một hí trường mà những màn bi kịch lại do bọn trẻ con đạo diễn lắm khi khiến người xem phải buồn cười mà khôn dẫu được nước mắt..

Những nhà tôn giáo vốn tự xưng là những cha thầy thiên hạ đáng lý ra phải ra tay cứu đời với tất cả uy lực thần thánh tiên Phật của mình, nhưng có nơi thì trở thành kẻ lưu vong, có nơi thì khôn dẫu được cái bệnh qui giới tâm thường, có nơi lụ khụ ngồi mãi trên ngai tuyên bố "*đuổi chiến tranh ra khỏi giáo hội*" (excommunier la guerre- Jean Paul II/2002)

.. nhưng tình trạng thế giới vẫn từng khi rung chuyển vì nạn kỳ thị cực đoan đến khủng bố vì giành giật đất đai, tranh chấp giáo khu, nếu không là lợi quyền chính trị mà xâu xé nhau, tạo cảnh địa ngục trong khi ai cũng muốn lên Thiên đàng...

Nhìn ra quốc tế rồi lại nhìn vào nội tình cơ đạo tại hải ngoại thì sự bi đát cũng tràn ngập trong tâm biết làm sao giải tỏa được. Máy ông hiền tài Tây Ninh vốn là người mang hai chữ Cao Đài lưu vong nơi hải ngoại nhiều nhất. Ban đầu, khi tôi còn chịu khép mình trong nước, thì đầu thập niên 1990, có bạn đạo cho biết tại Hoa Kỳ có thành lập một tổ chức là Hội Tín Hữu Cao Đài Hải Ngoại do các ông hiền tài Tây Ninh xem ra hùng hổ lắm. Tôi cứ tưởng đó là một tia hy vọng lóe lên từ phương trời để có thể nói lên tiếng nói đạo lý mới hầu cứu vãn nội tình nguy ngập trong nước khi những biện pháp nghiêm ngặt của nhà nước xã hội chủ nghĩa kia cũng đã cho thấy tai họa sẽ xảy đến cho họ không lâu nên nhiều vụ bất bớ xảy ra tại Tây Ninh cũng như nơi các Thánh Thất trực thuộc gây nên một bầu không khí bạo quyền khó tránh khỏi.

Nhưng không biết vì tài liệu nào có sẵn - hay đã do một tên giáo gian nào đưa vào - mà một lá thư của ông HP Tác khi còn tại Kim Biên (Nam Vang) đã gửi cho những người TN theo ông mà cho rằng nạn phân chia chi phái trong đạo là do các quan phủ trong đạo thời Pháp thuộc vì sợ con mình đang du học tại Pháp phải bị đuổi về nước nếu họ không làm cho phân tán nhà đạo chứ cụ HP nhà ta thì không mắc mớ gì về việc chia rẽ nhà đạo cả. Trong khi cơ chế HTHCĐHN thành hình theo sự canh cải nền hành chánh đạo với ba phái bốn cơ quan của Tây Ninh thì tôi được một lá thư của một bạn đạo cho biết những văn kiện thành lập như thế, tôi không dấu được nỗi thất vọng và đã viết một lá thư dài năm 1992 gửi theo địa chỉ thẳng cho Bác sĩ Bùi đắc Hùm, người được bầu làm Tổng Thư ký HTHCĐHN và cho biết tính cách thất nhân tâm theo kiểu độc tài của cụ Tác như thế thì tổ chức này sẽ không được sự hưởng ứng của các tín hữu không theo Tây Ninh và như thế tổ chức này sẽ thất bại không quá hai năm... Tôi chắc lá thư này còn được lưu giữ bởi sự thật đã xảy ra không sai ước đoán của tôi và cho đến 1995 khi tôi đặt chân lên đất Úc tôi mới biết tổ chức này tan rã chỉ còn mô hình trên danh từ do bác sĩ Hùm còn lưu giữ và âm thầm giữ uy tín cho mình cùng vài bạn khác mà thôi.

Kể từ 1996, chỉ riêng Tây Ninh tại hải ngoại có ba nhóm mạnh ai nấy chống cộng, nhóm Trần quang Cảnh với tổ chức Cơ Quan Truyền Giáo Hải Ngoại ở Hoa Thịnh Đốn chống nhóm Lê trung Cang ở Ba Lê dù cả hai bậc thân sinh của các ông đều dày công với đạo đáng được lưu danh hậu thế.. Nhưng cả hai đều có bộ hạ bị bọn việt cộng nằm vùng dưới danh nghĩa tín đồ bày ra những tài liệu bêu xấu các bậc Hưởng đạo không thuộc Tây Ninh, một bên nhóm Cao quyền tuệ Lâm tự xưng là con nuôi cụ Cao quyền Cư, còn có tên là Nguyễn văn Chánh (thuộc nhóm Lê trung Cang) thì nói xấu Cơ Quan Truyền Giáo Trung bộ thời kỳ chiến tranh trong trang website Phụng Sự Đại Đạo của y là đã tôn thờ Hồ chí Minh trong điện (sic) và sở dĩ cộng sản thăm sát hàng vạn tín đồ Cao Đài tháng 8-1945 tại Quảng Ngãi là do có Tráng Anh đoàn theo quân đội Tây Ninh làm hậu thuẫn (nhưng trong thời gian này Quảng Ngãi không có Tráng Anh đoàn) v.v..và sự việc đã

được chủ nhiệm Nguyễn bá Long, tạp chí Thị Trường số 37 phát hành tháng 1.2.3/2000 tại Canada đăng tải, một bên do nhóm Huỳnh Tâm tự xưng là ban sử đạo Âu châu(?) cung cấp tài liệu cho Việt báo do chủ nhiệm Phan tấn Hải đăng trong Viet bao Online Cali đầu tháng 6 năm 2000 nói xấu hai nhà đạo tâm trí thức là nhà báo Nguyễn phan Long(Tổng trưởng Liên Hoà Tổng Hội) và cụ Cao triều Phát (lãnh tụ Đạo Quân Áo Trắng chống Pháp năm 1946 tại Nam kỳ) là những kẻ ' bán đạo cho việt minh' mà tôi đã điện thoại qua P háp để biết rõ tông tích của sử gia này chỉ là người ít học vấn và mạo nhận cái ban sử đạo ma mướng kia, với mục đích chia rẽ nhà đạo có lợi cho Tây Ninh mà cũng cần cho bọn cộng sản đang mưu mô tiêu diệt đạo Cao Đài.

Thế là tôi đã gửi hai bức thư, bức thứ nhất đề ngày 11-3- 2000 theo sự yêu cầu của bạn đồng đạo tại Hoa Kỳ cần đính chính các sai lầm có ác ý của Nguyễn văn Chánh có hại cho Cơ đạo miền Trung với tính cách như con một cha ' đóng cửa dạy nhau'. Nhưng với thái độ thiếu giáo dục của Huỳnh Tâm đã coi thường danh dự các nhà trí thức đạo tâm đã hy sinh cuộc đời cho lý tưởng quốc gia dân tộc cũng như đạo giáo thiết nghĩ dù có so sánh với những kẻ mang danh cách mạng kia chưa chắc họ đã bì kịp. Cho nên lần này tôi viết lá thư thứ nhì đề tháng 6 năm 2000 gửi thẳng cho hai thủ lãnh Lê trung Cang và Trần quang Cảnh đồng thông báo cho hai chủ nhiệm tạp chí Thị trường Canada và Vietbao Online Cali trong thư tôi nói rõ về sự nghiệp và đạo hạnh cũng như học vấn của hai cụ tiền bối đạo trưởng cho các chủ nhiệm ý thức việc mình đã làm và cũng để chấm dứt những tệ đoan do cái càn ' gà nhà bôi mặt đá nhau ' cho người trong đạo thấy rõ cái danh d ự nền đạo là to lớn mà không nên làm như cho thiên hạ cười đồng thời cũng thông báo cho giới truyền thông dù trong địa hạt nào cũng phải thận trọng, nếu một tư liệu gì về tôn giáo Cao Đài mà tự mình không am tường thì không nên bày biện ra, không khéo lại phải mắc cái bệnh mà tôi đã nói trong thư và người đời hay mai mỉa ' lảm bảm nói lảm ăn tiền ' thì oan lắm đó. Tôi cũng không ngờ khi các chủ nhiệm kia đã hoan hỉ nghe theo đề nghị của tôi và từ đó không có các sự kiện như thế nữa..

Nói chung, cũng may thay, từ ấy đến nay không còn có biến cố nào lớn xảy ra trong nhà đạo dù trong hay ngoài nước. Trong nước, các tay chính quyền việt cộng cũng không hành hạ gì nhiều ngoài cách tạo nên những giáo gian hoặc bằng cách dụ dỗ các tín đồ nhẹ dạ sợ chết hoặc cho bọn cán bộ man trá nhập đạo để bày mưu thao túng cách này hay cách nọ phao vu gây mất uy tín các hướng đạo chánh chơn để khuynh loát cơ chế địa phương nhưng họ đâu có che được mắt đồng đạo thì âm mưu của họ chỉ làm cho họ sẽ bị phanh phui trước quần chúng mà thôi. Một hình ảnh già Hồ phải có treo trên vách phòng họp nơi các Thánh sở thì tôi thấy có nơi treo có nơi không, hỏi tại sao thì có chỗ chỉ cười, có chỗ nói treo hay không thì ông có biết gì đâu. Họ là tôi đời của bọn vô thần thì có làm sao biết được cả một thế giới Vô hình đang hiện diện bên chư hướng đạo có tâm trường, có đức tin để phò trì cho qua khỏi cơn pháp nạn. Trong khi đó thì ở hải ngoại, dù tình thế có xa lạ, nhưng rồi ở đâu có người đạo hữu trung kiên là ở đó có nhóm tu Cao Đài như tại Hoa Kỳ, ngoài Trần quang Cảnh phái Tây Ninh với các cơ chế Tòa Thánh, trấn đạo, châu đạo ở Hoa Thịnh Đốn, còn có các nhóm dung hòa như Bùi đắc Hùm-Lê quang Sách ở

Cali, cùng Trần xương Văn , Bùi minh Khâm (Vô Vi) và Lê minh Đạo, ở Texas có Đặng hữ u Ngôn, Đặng ngọc Kỳ và Lương thành Nhi khi Bùi chánh Giáo ở Vancouver WA, riêng tại San Jose thì một cụ Đỗ vạn Lý với nhóm tu riêng cũng như cụ bà Ngọc Tuyết Tiên nổi gót nữ tu Bạch Diệu Hoa với ngôi Thiên Lý Bửu Tòa đã có một lịch sử riêng về đạo nghiệp từ Chiêu Minh Vô Vi cũng như Tiên Thiên ở tha hương vẫn còn nhiều ấn bản kinh sách thời sơ khai. Trong khi đó các nhóm dung hòa khác thì ở Canada có Nguyễn ngọc Lang, Lê quang Hiệp, khi tại Đức, với các bạn Nguyễn văn Thảo, Hà phước Thảo cùng Nguyễn khắc Tiến Tùng đang hình thành một Giáo hội Cao Đài tại đây (vào năm 2002) với tập san Cao Đài Giáo Lý đã có từ trước với bạn đạo Chiêu Minh Vô Vi Nguyễn văn Thảo. Tại Pháp thì có cụ Lê trung Cang đang hành đạo trong cô đơn nhưng vẫn bám sát các cơ quan nhân quyền quốc tế để bênh vực nền đạo khi cần. Riêng tại đất Úc thì trước 1996, cơ đạo còn đoàn kết có đủ các chi phái Trung Nam tranh đấu cho sự di tản nhưng sau đó - từ 1993- thì một số hiền tài Tây Ninh muốn giành quyền độc tôn nên có sự rạn nứt không hàn gắn được. Cho đến nay thì nhóm hiền tài Nguyễn chánh Giáo đang cố thủ ở Sydney với cơ chế đạo sự như Trần quang Cảnh bên cạnh có nhóm dung hòa Cao Đài Giáo Úc Châu Nguyễn văn Bán, Mai công Minh, Trần quang Lộc, mỗi nơi một Thánh Thất riêng, trong khi ở Melbourne cũng có hai Thánh Thất. một do người Tây Ninh cai quản phần châu đạo của họ theo Nguyễn chánh Giáo và nhóm dung hòa do cụ Phan trường Chí với tư cách Hội Trưởng Cao Đài Giáo Úc châu từ 1884 vẫn mang tên Hội Tín Hữu Cao Đài Victoria từ 1985.. còn tại Queensland nhóm Tây Ninh có Thánh Thất với Trần công Tâm, bên cạnh có Đỗ phú Cường thuộc nhóm dung hòa có Thiên bàn riêng...

Thật sự từ năm 1997, khi được biết cảnh gà nhà bới mặt đá nhau của hai nhóm hiền tài, bên CTS Cảnh thí có Giáo Hữu Màng, bên HT Lê trung Cang thì có Nguyễn thanh Liêm cùng ng hiền tài Tây Ninh nhưng thường không chế bới bắt nhau mà đã bị trò tôn giáo vận của hai gả giáo gian CqtLâm và HTâm mà bọn việt gian cộng sản muốn làm cho cái bệnh chia rẽ toàn đạo tạo thành sự tự diệt không lâu nên nhân cơ sự này mà tôi đã có tờ BẠCH THU gửi oàn đạo hải ngoại tháng 1 năm 2000 hiện còn trên trang mạng này. Và cũng từ ấy đến nay, không còn nghe sự xáo xáo như trước mà cái trò vênh vang tự kiêu tự xưng là *chỉ có giáo chủ đạo Cao Đài Phạm công Tắc đi truyền đạo toàn cầu* với tài liệu Đại Đạo Triết Lý Nhân Bản đã có trên trang mạng không biết từ bao giờ nay mới xem được(tháng 12-2002) <http://www-personal.usyd.edu.au/~cdao/frames/dsentdcd.htm> (do nhóm Hội Tín Hữu Cao Đài NSW - tháng 1-1985) mà tôi chắc đó là nhóm Nguyễn chánh Giáo thực hiện trong đó cụ giáo chủ PcTắc nhà ta đã dùng đủ loại huyền thoại cụ giáo thiếu khoa học mà tự phong cho mình những danh vị ngang hàng các giáo chủ thời Nhứt và Nhị kỳ Phổ Độ chứng tỏ phái Tây Ninh đã qua mặt cả Đức Cao Đài một cách cường si không ít khi các ông không còn biết những lời Thánh ngôn mà chính ông Tắc còn ngồi đồng trong Thánh Ngôn Hiệp Tuyển là gì. Chính đây là thủ đoạn gây chia rẽ nội tín hữu Úc châu khi người TN đến hành hung và tạo nên cảnh một Thánh Thất phải bán đi bỏ tiền cho hội từ thiện để hai đảng phân ranh những năm 1994 -95 như đã không còn cái danh thể Hội Đồng Cao Đài giáo Úc châu như đã kể trên. Nhưng dù đó chỉ làm

cho người Tây Ninh cao ngạo mà mạ lỵ các chi phái như trước đây với đạo luật Mậu Dần và đạo nghị định số 8 khi ông giáo chủ Tác ngồi đồng năm 1934 cùng lúc nhận tà điển của tên quỵ sứ cộng sản Lenin tại ngay đền thánh Tây Ninh mà lịch sử đã ghi rõ.

Lẽ cố nhiên của các người Tây Ninh với các tín hữu chi phái không còn dám hách dịch như trước đây khi các sự thật kia đã tự họ khoa trương không còn che đậy và khi đã có phản ứng đạo tâm như đã kể trên quyết liệt không cho phép họ làm hoen ố thanh danh toàn đạo nơi hải ngoại được nữa. Và như thế, bọn nằm vùng việt cộng chắc hết cách làm hại người tín hữu CĐ hải ngoại này thôi.

Một sự thật phũ phàng nơi hải ngoại là không biết mấy anh em tín hữu với nhiệt tâm vì đạo sự đã đệ đơn lên đệ đơn xuống khi thì đứng chung với các tôn giáo bạn, khi thì đứng riêng một mình vì cho rằng các tôn giáo ấy có vấn nạn không như mình thì có đứng chung cũng chỉ thêm mất thì giờ thôi. Vả lại, cuộc thế càng ngày càng điên loạn, nội việc chính trị đảng phái độc tài áp bức, nạn giáo dân cuồng tín, Liên hiệp quốc cùng những tổ chức quốc tế khác còn chưa giải quyết nổi, huống hồ hai mãnh lực quyền và lợi đang kéo lê cái xã hội văn minh toàn cầu này chơi voi trên bờ vực thẳm thì biết ai sẽ cứu ai. Lá bài tôn giáo từ nghìn xưa đã tạo nên bao nhiêu là khúc mắc, nạn cuồng tín, nạn cực đoan càng ngày càng lan tràn thì thử hỏi tôn giáo đã cứu đời hay là đã dẫn loài người mau đến ngày tận thế mà các cụ giáo chủ đã đề ra?

Tác giả xin tạm ngưng tại đây để giành phần giải đáp câu sau này cho bạn đọc đấy!

Xin hẹn tái ngộ!

Viết tại Melbourne, một chiều đông lạnh tháng 6-2003